Коли вода Всесвітнього потопу
У береги свої вляглася знов,
І з піни білої буремного потоку
На Землю тихо вибралась любов.
В повітрі розчинилася до строку,
А строку було — сорок сороков.

І диваки, які на світі є, —
На повні груди п'ють повітря це
І не чекають нагород чи покарання.
А дихаючи завжди просто так,
Вони наразі попадають в такт
Такого же примхливого зітхання.

Почуття, мов пароплав, я знаю,
Будуть довго жити на плаву,
Та дізнатися, що "я кохаю" —
Точно так, як "дихаю" й "живу".

Вдосталь буде трас поневіряння,
Край Кохання — велелюдні шати,
Від лицарів своїх випробування
Воно постійно буде вимагати,
Та ще розлук та відчаю змагання,
Позбавить спокою та права спочивати.

Та назад цих божевільних не вернути!
Вони зуміли вже давно збагнути,
Що будь-яку ціну б не ризикнули
Віддати і життя свого позбутись,
Щоб зберегти кохання дух розкутий,
Який боги між ними простягнули.

Свіжий вітер завжди надихав
Кохання обранців усюди,
Все від того, якщо не кохав —
То й не жив, не дихав на всі груди!

Та багатьом, що захлинулись почуттям
І пристрастю життєвого бажання, —
Не знайдеш — як би не хотілось вам, —
Бо припинилось їхнє існування.
І їм усім віддячимо свічками,
Загинувши у полум'ї кохання.

Простелю закоханим поля —
Хай співають в снах та наяву!
Я живу — отож кохаю я!
Я кохаю — отже, я живу!

© Микола Попов. Переклад, 2009